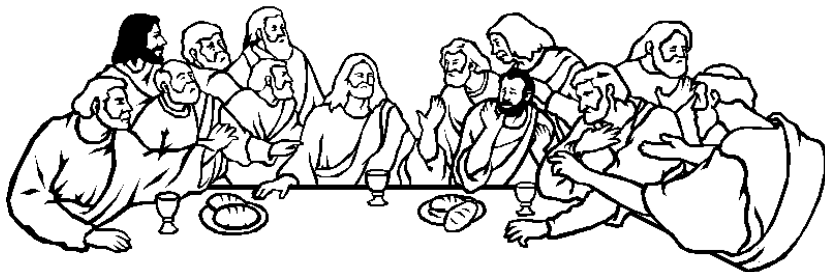

LISTY GALANTSKÝM 8

Milí bratia a milé sestry,

čím ďalej, tým viac si uvedomujem, že v dnešnej dobe si niečo plánovať je veľmi neisté. Napriek tomu by som Vám rád predstavil plány na bohoslužobný život v našom cirkevnom zbore do konca roka. Využime čas uvoľnenia opatrení a obživme opäť cirkev, ktorá sa stretáva pri Božom Slove a pri sviatostiach. Kostoly môžu byť naplnené do 50 percent kapacity, čo pri štandardnej účasti neprekročíme. Zároveň chceme dodržať všetky hygienické opatrenia, aby sme sa všetci po bohoslužbách vrátili domov zdraví. Teším sa na stretnutie s Vami a na spoločenstvo Božích detí, ktoré spolu môžeme tvoriť.

Najbližšie služby Božie budú v túto nedeľu, **22. 11. 2020**, a to v Matúškove o 8:30, v Galante o 10:00 a v Kajali o 11:30. **Počas adventu** by sme mali bohoslužby **každú nedeľu** vo všetkých našich kostoloch **v zaužívaných časoch**. Na bohoslužbách si budete môcť zakúpiť knihy z kresťanských vydavateľstiev vhodné aj ako darček.

Srdečne Vás pozývame ku spovedi a Večeri Pánovej pred blížiacimi sa vianočnými sviatkami, a to 1. a 3. adventnú nedeľu. V Topoľnici sa stretneme na 2. adventnú nedeľu na obecnom úrade o 14:30, kde bude prislúžená spoveď a Večera Pánova.

Miroslav Kerekrety, zborový farár

Kázeň na 24. nedeľu po svätej Trojici, 22. novembra 2020

„Vtedy bude kráľovstvo nebeské podobné desiatim pannám, ktoré si vzali lampy a vyšli naproti ženíchovi. Päť z nich bolo pochabých a päť rozumných. Tie pochabé si totiž vzali lampy, ale nevzali si olej; tie rozumné si však vzali s lampami aj olej v nádobách. Keď ženích meškal, zdriemli všetky a zaspali. O polnoci nastal krik: Ajhľa, ženích, vyjdite mu naproti! Vtedy prebudili sa všetky panny a pripravovali si lampy. Tu pochabé povedali rozumným: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú! Ale rozumné povedali: Aby potom nestačilo ani nám, ani vám? Chodte radšej k predavačom a kúpte si. Keď však odišli kupovať, prišiel ženích; pripravené vošli s ním na svadbu a dvere sa zatvorili. Neskoršie prišli aj ostatné panny a hovorili: Pane, pane, otvor nám! Ale on odvetil: Veru vám hovorím, nepoznám vás! Preto bdejte, lebo nepoznáte dňa ani hodiny, [kedy príde Syn človeka]“

Ev. Matúša 25,1-13

Bratia a sestry,

záver cirkevného roku patrí pripomínaniu a zdôrazňovaniu posledných vecí človeka, ako aj nestálosti ľudského života. Slová Pána Ježiša: *„Preto bdejte, lebo nepoznáte dňa ani hodiny, kedy príde Syn človeka!“* sú overenou pravdou aj našich životov. Skutočne, väčšinou máme pocit, že ľudia z nášho okolia odchádzajú prirýchlo, niekedy nedostanú žiaden čas na prípravu na odchod z tohto sveta. V živote stačí jeden krátky okamih a človek tu už nie je. Rovnako tu platia aj iné slová Pána Ježiša, keď hovorí: *„... kto z vás môže si predĺžiť vek čo aj len o laket?“* (L 12,25) Neraz sa spoliehame na štatistiky, ktoré hovoria o všeobecnom priemere dožitého veku u mužov a žien. Niekedy veríme, že máme tuhý korienok po dlhovekých rodičoch. Pravda je ale taká, že jedni štatistický vek života predlžujú a iní ho zase skracujú. Nemáme predstavu, koľko bude trvať náš život, a čím ďalej tým viac si uvedomujeme, že život je veľmi krehká záležitosť. Čo s tým, keď nepoznám dňa ani hodiny môjho konca a ja sám si nedokážem život predĺžiť ani len o minútu? Môžeme si vybrať z dvoch možností.

Môžeme do konca života cítiť krivdu, utápať sa v nezmyselnosti života, vo vyššom veku už iba prežívať a čakať na koniec. Za každým zdravotným problémom, ktorých s vekom pribúda, môžeme vidieť blížiacu sa smrť. Svoje posledné roky môžeme naplniť frflaním a dudraním na všetko okolo seba a na všetkých, ktorých poznáme. Nič už nie je také, ako bolo kedysi, a už nikdy nebude. Môžeme sa utápať v sebaľúťosti alebo slovami žalmistu „*vymýšľať daromnosti*“.

Alebo... hoci uvedomujúc si prichádzajúci koniec nášho života a zároveň skutočnosť, že človek ako taký nemá žiadny nárok na určitý počet dní či rokov na zemi, môžeme vnímať každý nový deň a každé ráno, keď sa zobudíme, niekedy aj s bolesťami a stuhnutí, ako vzácny dar od nášho Nebeského Otca. Môžeme mať radosť z toho, že hoci nám všetko čím ďalej, tým dlhšie trvá, ale predsa len ešte máme dosť síl a schopností, aby sme potrebné veci urobili. Ak nemáme dosť vlastných síl, tak možno máme okolo seba niekoho, kto nám s tým pomôže a za toho môžeme byť vďační. Zároveň sa môžeme pýtať, čo môžem aj v mojej situácii a s mojimi schopnosťami urobiť pre druhých, ako môžem byť ešte Pánu Bohu užitočný? Ak ma tu totiž Pán Boh ešte necháva, a to platí v každom veku, tak potom odo mňa aj niečo očakáva, ešte tu mám poslanie, ktoré mi treba naplniť. Pri starších ľuďoch môžeme rozmyšľať aj v intenciách, že ešte máme niečo rozrobené, niečo možno na sebe ešte máme zmeniť, dokončiť, aby sme mohli vojsť do Božieho kráľovstva.

To, čo mi príde na Pánu Ježišovi úžasné, je to, že sa pred nami Božie pravdy a pravidlá nesnaží ukrývať, ale naopak, otvára nám tajomstvá „sveta“, v ktorom sme neboli a ktorý nepoznáme. V podobenstve o 10 pannách vidíme niekoľko dôležitých princípov.

Všetky panny mali rovnakú šancu a príležitosť. Všetky boli pozvané na svadbu vítať ženícha, všetky mali lampy a mohli si zadovážiť, koľko oleja chceli, všetky pospali, keď ženích meškal, všetky sa zrazu prebudili, všetky vedeli, aká je ich úloha v čase príchodu ženícha... Všetky vonkajšie okolnosti boli rovnaké. Rozdiel bol vo vnútornom postoji. Päť múdrych panien prípravu nepodcenilo a svoju

úlohu na svadbe zobralo vážne a zodpovedne. Päť pochabých, nerozumných prípravu na svadbu podcenilo, nezobralo dostatočne vážne. Možno si povedali, že nejako bude, nejako to zvládnú, možno sa stratia medzi ostatnými... Nikto presne nevie, čo im prebiehalo hlavami. Dôležitý bol výsledok: neboli v správnom čase na správnom mieste, neboli pripravené vítať ženícha, splniť si svoje poslanie na tejto svadbe. Neurobme rovnakú chybu, aby sme aj my podcenili Božie pozvanie do večnosti s Ním! Podmienky máme všetci rovnaké! Pán Boh nikoho nevytlúčil z možnosti získať večný život. Pre každého človeka môže byť v nebi pripravené miesto.

V istom zmysle sa dá povedať, že čo sa týka večnosti a spásy, tam každý z nás ide sám za seba. Múdre panny neohrozili naplnenie svojej úlohy tým, že by sa podelili o olej. Hľadeli na seba, aby mali dosť. Môžeme tomu rozumieť aj ako pozvaniu, nenechať sa z našej cesty spasenia zviať tým, čo robia ľudia okolo nás. Veľa ľudí neberie vážne Božie pozvanie do Jeho kráľovstva. Mnohí na otázky večnosti nemajú čas alebo ochotu sa nad tým zamýšľať. Niektorí z princípu odmietajú fakt, že by sa mali za svoj život niekomu zodpovedať. Iní celú vec zľahčujú a povedia, že odtiaľ sa ešte nikto nevrátil. Nenechajme sa zviať okolitým svetom a ľuďom v ňom z cesty, na ktorú sme po Božom pozvaní nastúpili. Keď hovorím, že sme každý za seba, tým nemyslím, že spása iných nás nezaujíma alebo netrápi. Naopak, pozývajme všetkých vôkol seba k prijatiu Božieho pozvania, aby na ceste do Božieho kráľovstva kráčali spolu s nami. Teda nie my sa dajme strhnúť z Božích ciest, ale naopak, pozývajme čo najviac ľudí kráčať po týchto cestách spolu s nami. Toto nám dáva zároveň odpoveď aj na to, ako využiť dni a roky, ktoré nám Pán Boh dáva, aj keď nevieme koľko ich pred sebou máme. Už sa nemôžeme pustiť do veľkých projektov, lebo nevládzeme alebo by sme nemuseli mať dosť času, aby sme ich dokončili. Ale to, čo môžeme robiť, je byť svetlom v tmách tohto sveta a pozvaním k nasledovaniu Pána Ježiša Krista všade tam, kde nás náš Pán postaví. Amen.

Miroslav Kerekréty, zborový farár

Nedeľa, 22. 11. 2020 o 9:05 Rádio Slovensko